

Dobozi Eszter

Sovány kísérlet

Mint ki eltévedett, s átjárhatatlan
massza foglya volna. Értelme már nincs
előremenekülésnek, se rajban,
se magányos nyomulásban. Nem látszik
egyetlen fényfolt, nincs sehol az égbolt.
Nincs más, mint vissza a kiindulásig,
oda, hol kezdetben mind csupa tény volt,
mi felhangzott, látszott. Érdese s éle
volt tárgyaidnak. Bár, mint holmi légyott,
már nem fog felcsigázni ízelelése
s illata sem. Se rútt, se szép rabul nem
úgy ejt, mint rég, első érintgetése
fagynak, hőnek. Vízpartokon, ha túl egy
madár röptét szemlélhetted... A szárak
szúrása, levelek bolyha... Nem úgy fest
színek tüze, mint egykor. Csak ha láttad,
hitted... S hited, hogy láttad, bölcs erő volt
veled. Így való. És tiéd ezáltal.
Nem csak kép, minden felfedezhető folt,
mi csak derengett, már a képzeletnek
elég volt, hogy tobzódjon. Dözsölő pók
a hálóban tombol ily elveszetten
áldozatának romjain. Betölti
tömötten a helyt, melynek rabja egyben.
Balga játékomat e keszkenőnyi
felületen ne szánd. Száraz levélkék,
elfakult szirmok – könyvolapok közötti
sóhajok egy tájból... Más, mint a fénykép...
Sovány kísérlet ez: tapinthatóan,
mi itt volt s élt, ne hagyja az őt érzék
veszni, mely – mint maga is – elhalóban...

A gép

Hogy röpített, rajongtam én is érte.
Néhány óra, s földrésznyi táv mögöttem.
Gyönyör volt, megszeppentő, hogy az égre
szöktetett. Hány határt szelve söpörtem
végig utamon, pedig óvakodtam
volna tőle sokáig, vitt törötten,
reszketve is magával. Megrakottan
szolgált, csaholt – valódi háziállat.
S itt áll egy – félszegen rozsdásodóan,
mint mamut a reklámban, óriásan
csak vár időtlen a sziget kietlen
szögletében, goromba olajában
ázik a rét, és nézi meglepetten
a bujdosó csalán, mezei zsálya,
féli őt – hogy behajlik – a selymes
boglárfka: nem idevalósi, látja...

